

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. S.**, bývajúcemu v K., zastúpenému JUDr. J. J., advokátom so sídlom v B., proti žalovanému **J. N.**, bývajúcemu v B., zastúpenému JUDr. V. P., advokátom so sídlom v B., **o zaplatenie 664,38 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 3 C 93/2004, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 15. októbra 2010 sp. zn. 4 Co 110/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi v lehote 3 dní trovy dovolacieho konania vo výške 70,63 € k rukám JUDr. J. J., advokáta so sídlom v B..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bardejov rozsudkom z 9. septembra 2009 č.k. 3 C 93/2004-79 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 664,38 € so 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 5. júna 2001 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania vo výške 762,58 €. V odôvodnení uviedol, že vykonaným dokazovaním, najmä výpoveďami svedkov, bolo preukázané, že žalobca ako zamestnanec žalovaného v rozhodnom období (od 1. júla 1997 do 2. februára 2000) za žalovaného vyplatil zálohy na mzdy jeho zamestnancov vo výške uplatňovanej žalobou, pričom žalovaný takto získaný neoprávnený majetkový prospech v zmysle § 243 ods. 1 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce dobrovoľne žalobcovi nevydal, a preto ho na túto povinnosť zaviazal. Žalovanému sa v konaní ním predloženým dôkazom nepodarilo vyvrátiť tvrdenia

vypočutých svedkov, zhodne potvrdzujúcich prevzatie finančných prostriedkov priamo od žalobcu na základe výdavkových pokladničných blokov. O úrokoch z omeškania súd rozhodol podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a o náhrade trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove rozsudkom z 15. októbra 2010 sp. zn. 4 Co 110/2010 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 58 €. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa ako i jeho právnym posúdením veci. Aj podľa jeho názoru žalovaný neunesol dôkazné bremeno o jeho tvrdení, že osobne a z vlastných finančných zdrojov poskytol zamestnancom zálohy na mzdu. Výrok o náhrade trov odvolacieho konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p.

Rozsudok odvolacieho súdu napadol žalovaný dovolaním a navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu žalovaný videl v tom, že súdy dospeli k nesprávnym skutkovým záverom, nesprávne vyhodnotili v konaní vykonané dôkazy a na základe toho vec nesprávne právne posúdili. Trval na tom, že výpovede svedkov nie sú pravdivé a že zálohy na mzdy vyplácal vždy žalovaný.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedol, že rozsudok odvolacieho súdu je vecne správny, žalovaným tvrdený dovolací dôvod v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nie je daný, a preto navrhol dovolanie odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), najskôr skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, pretože dovolaním možno napadnúť nie všetky právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, ale len tie, voči ktorým podanie dovolania pripúšťa zákon (§ 236 O.s.p.).

Prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydaného vo forme rozsudku upravujú ustanovenia § 238 a § 237 O.s.p. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Keďže podané dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku, ale takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, ani takému potvrdzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4, nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť z § 238 ods. 1 O.s.p., ani z § 238 ods. 3 O.s.p. Pre úplnosť treba uviesť, že dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalovaného by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,

f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Žalovaný existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

Podľa názoru dovolateľa mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že súdy nedostatočne zistili skutkový stav veci, nesprávne vyhodnotili dôkazy a vec po právnej stránke nesprávne posúdili.

O odňatie možnosti pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide v prípade procesného postupu, ktorým súd znemožnil účastníkovi konania realizáciu procesných oprávnení priznaných mu v občianskom súdnom konaní (napr. oprávnenia byť prítomný na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod.).

K námietke dovolateľa, že súdy nesprávne hodnotili vykonané dôkazy, dovolací súd uvádza, že v prípade nesprávnosti hodnotenia dôkazov nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 27/92 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 42/1993). Neprípustnosť takého dôvodu je daná charakterom dovolacieho konania, v ktorom sa už dôkazy nevykonávajú (§ 243a ods. 2 O.s.p.), a tak ani neprislúcha dovolaciemu súdu, aby prehodnocoval dôkazy vykonané súdmi nižších stupňov. Ak aj súd (prípadne) nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, jeho rozhodnutie môže byť síce z tohto dôvodu vecne nesprávne, ale to ešte samo osebe nevedie k zmätočnosti rozhodnutia a nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Žalovaným tvrdená neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení, z ktorých podľa jeho názoru vychádzali pri rozhodovaní súdy nižších stupňov, môže mať (prípadne) dopad na vecnú správnosť rozhodnutia, avšak skutočnosť, že súdy (prípadne) z takýchto skutkových zistení

vychádzali, nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p., a teda ani prípustnosť dovolania žalovaného podľa tohto ustanovenia.

Pokiaľ dovolateľ zastáva názor o odňatí možnosti pred súdmi konať tiež nesprávnym právnym posúdením veci, dovolací súd poznamenáva, že § 237 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je v rozhodovaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); zhodne je ale zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov samo osebe nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia a neodníma mu možnosť pred súdom konať (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie tohto súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003, ale tiež ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 65/2003). I keby tvrdenia dovolateľa o nesprávnom právnom posúdení veci boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Keďže dovolanie žalovaného nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Pokiaľ žalovaný v dovolaní navrhol doplniť dokazovanie ním označenými listinnými dôkazmi, tento návrh nemohol dovolací súd zohľadniť z dôvodu, že ako bolo už uvedené vyššie, v dovolacom konaní sa už dokazovanie nevykonáva (§ 243a ods. 2 O.s.p.). Žalovaný mal

v priebehu konania na súde prvého stupňa možnosť navrhovať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, túto možnosť aj využil a ako vyplýva z obsahu zápisnice o pojednávaní z 9. septembra 2009 (č.l. 72 spisu) bol súdom prvého stupňa poučený v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. o tom, že všetky dôkazy musí predložiť alebo musí označiť ešte pred vyhlásením rozhodnutia vo veci samej, a tiež o tom, že na dôkazy označené alebo predložené neskôr sa nebude prihliadať.

Zo všetkých uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru o procesnej neprípustnosti dovolania žalovaného. Jeho mimoriadny opravný prostriedok preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobca podal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a trovy tohto konania vyčíslil. Dovolací súd mu priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokátovi (ktorý ho zastupoval aj pred súdmi nižších stupňov) za 1 úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu zo 14. februára 2011 [§ 10 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení vyhlášky č. 232/2010 Z.z. (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 51,45 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 7,41 €)] a daňou z pridanej hodnoty (§ 18 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 70,63 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 8. septembra 2011

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková